

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. H. N., narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou,
se sídlem Wenzigova 5, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017,
č. j. OAM-657/ZA-ZA11-HA10-2017, e. č. „X“,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě dne 10. 1. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-657/ZA-ZA11-HA10-2017, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žaloba

2. Žalobce napadl výrok žalobou napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Dle žalobce totiž žalovaný nesprávně zjistil a posoudil skutkový stav věci a rozhodl na podkladě nedostatečně zjištěných a shromážděných důkazů. Žalobce dále uvedl, že přivykl životu v České republice a nesouhlasí s politickým režimem ve Vietnamu. Má zde manželku a dvě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

malé děti, jež jsou odkázány na jeho péči. 10 let se učil česky, ale stále ne všemu rozumí. V případě, že by se vrátil do Vietnamské socialistické republiky, hrozilo by mu ze strany policie a státních úřadů pronásledování, jelikož nesouhlasí s tamním režimem, v tomto směru žalobce odkazuje na výroční zprávu Human Rights Watch pro rok 2017. Žalobce je přesvědčen, že po zvážení délky jeho předchozího pobytu na území České republiky a jeho rodinné, sociální a ekonomické situace, mu měl být žalovaným udělen azyl z humanitárních důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť námitky žalobce neprokazují, že by při vydání žalobou napadeného rozhodnutí porušil jakékoliv ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), či zákona o azylu, a rozhodoval na základě dostatečného množství podkladů, jež vylučovalo důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Žalovaný zčásti zrekapituloval obsah správního spisu a ve zbytku na něj odkázal. Dle žalovaného žalobce požádal o mezinárodní ochranu nikoli bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až po té, co mu hrozilo reálné vycestování z území České republiky, tedy v době, kdy přišel o povolení k pobytu na území České republiky v důsledku vlastního zavinění. Žalovaný shledal žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze jako prostředek k legalizaci pobytu žalobce na území České republiky, což je dle žalovaného nepřipustné a žalobce měl legalizovat svůj pobyt prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
4. Žalovaný konstatoval, že se řádně zabýval, vypořádal a zhodnotil skutečnosti, jež vyšly najevo během řízení o mezinárodní ochraně, náležitě se věnoval jak situaci žalobce, tak situaci v zemi původu, ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalovaný dle žalobce v zemi původu nevyvíjel činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu, ani nebyl azylově relevantním způsobem pronásledován.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce dodal, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo pronásledování ze strany státních orgánů, jelikož dlouhou dobu pobýval v zahraničí. Žalobce zdůraznil, že i nadále se nechce vrátit do země původu z obav možného pronásledování a neochotě podrobit se tamním nedemokratickým poměrům. Žalobce zopakoval, že má na území České republiky rodinu, o níž musí pečovat, přivykl zdejšími demokratickým poměrům a má čistý trestní rejstřík. Závěrem žalobce namítl, že v získání pobytového oprávnění prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, mu brání faktická nemožnost registrace termínu k podání žádosti o pobyt v systému Visapoint na zastupitelském úřadě. Žalobce trval na nařízení ústního jednání a navrhaný výrok rozsudku doplnil o povinnost žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobce.

Ústní jednání před soudem

6. V rámci jednání před soudem, které se konalo dne 28. 5. 2018, žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby a také Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

repliky. Žalobce trval na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť v jeho zemi původu dle dostupných zpráv dochází k pronásledování osob nesouhlasících s tamním režimem či osob dlouhodobě žijících v zahraničí, rovněž má na území České republiky rodinu a pobývá zde již 10 let. Žalobce byl stále přesvědčen, že mu měl žalovaný udělit humanitární azyl a rovněž podotkl, že si nemůže legalizovat svůj pobyt dle zákona o pobytu cizinců kvůli fakticky nefunkčnímu systému Visapoint.

7. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a v podrobnostech odkázal na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 14. 8. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 8. 2017 uvedl, že je národnosti kinhské, je schopen se dorozumět vietnamským jazykem, je bez náboženského přesvědčení, o politiku se nezajímá, není členem žádného politického hnutí a nikterak se v politice neangažuje. Dále uvedl, že je ženatý a má jedno nezletilé dítě a druhé se má do měsíce narodit. Z Vietnamské socialistické republiky odcestoval dne 20. 10. 2013 letecky z Hanoje přímou linkou do Prahy. Na území České republiky vstoupil téhož dne, předtím v žádném státě Evropské unie nepobýval, ani neměl v jiném státě udělené vízum či povolení k pobytu. Cítí se být zdravý. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany deklaroval svůj jediný záměr, tedy žít v České republice s manželkou a sloučit se zde s rodinou.
11. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal poté, co mu byla zamítnuta žádost o prodloužení pobytu v České republice. V zemi původu pracoval jako dělník. Kdyby se měl nyní vrátit do Hanoje, trvalo by nějaký čas než by se zorientoval, našel si práci a přišel k penězům, jelikož tam teď nikoho nezná. Konkrétní problémy v zemi původu neměl, ale nelíbí se mu tamní režim. Peníze pro rodinu obstarává manželka jako osoba samostatně výdělečně činná ve večerce a žalobce jí vypomáhá; do České republiky přicestovali poprvé již v roce 2007 s Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úmyslem podnikat. Žalobce dále vypověděl, že ztratil možnost prodloužení legálního pobytu, jelikož byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Přestože žalobce navštěvoval kurzy češtiny, mluvit česky nedovede. Mimo manželky a dětí nemá v České republice ani jinde ve státech EU jiné sociální vazby.

12. Následně byl žalobce dne 27. 11. 2017 seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnovaly zprávu Svoboda ve světě 2017 – Vietnam od Freedom House z ledna 2017, výroční zprávu Amnesty International – Vietnam z 22. 2. 2017, Údaje o zemi Vietnam od Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch – Vietnam z 12. 1. 2017 a Informaci MZV ČR, č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015. Žalobce se s obsahem podkladů pro žalobou napadené rozhodnutí odmítl seznámit, doplnění podkladů nenavrhoval a ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřil, pouze doplnil, že se mu před měsícem narodilo dítě.
13. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Dle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje *uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
16. Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezi správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřípustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48, oba dostupné na www.nssoud.cz).

17. V tomto ohledu je nutné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004–50, dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86, dostupný na www.nssoud.cz).
18. Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřipustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.
19. Žalobce v předmětné věci namítal, že nesouhlasí s politickým režimem ve Vietnamské socialistické republice. Z obsahu správního spisu, konkrétně z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále vyplynulo, že žalobce o azyl žádá, aby mohl legálně žít na území České republiky s rodinou, pracovat a finančně tak podporovat svou manželku a dvě nezletilé děti žijící v České republice.
20. Žalobce neuvedl jiné než výše uvedené důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný si zajistil dostatek podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, zejména zprávu Svoboda ve světě 2017 – Vietnam od Freedom House z ledna 2017, Výroční zprávu Amnesty International – Vietnam z 22. 2. 2017, Údaje o zemi Vietnam od Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch – Vietnam z 12. 1. 2017 a Informaci MZV ČR ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP.
21. Ze správního spisu předloženého žalovaným je dále zřejmé, že žalovaný vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005–58 (dostupný na www.nssoud.cz): *„Řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 až § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.

22. Žalobce ve správním řízení opakoval, že ve Vietnamu vládne politický režim, s nímž nesouhlasí. Na tomto místě soud podotýká, že cílem azylového řízení je prokázat v konkrétně řešené věci existenci zákonných podmínek pro udělení azylu. Nicméně žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Naopak žalobce uvedl, že nebyl členem politické strany a v politice se nikterak neangažoval. Na základě právě uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. ve Vietnamské socialistické republice, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí. Navíc sám žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že on sám a ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani žalobcovu snahu legalizovat si svůj pobyt v České republice prostřednictvím mezinárodní ochrany.
23. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.
24. Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud konstatoval, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz, a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004–72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz. Žalovaný přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Vietnamské socialistické republiky vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Vietnamské socialistické republice, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany státních orgánů nehrozí.

25. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případ, zda žalobci v zemi původu nehrozilo vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech ve Vietnamské socialistické republice, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, natožpak mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by vietnamskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.
26. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovodil, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předpokládá ust. § 14b zákona o azylu.
27. Ke snaze zlegalizovat si pobyt na území České republiky soud konstatuje, že danou situaci žalobce nelze řešit pomocí institutu mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Opačný závěr by svědčil o obcházení zákona, neboť právní předpisy České republiky upravují legalizaci pobytu na území České republiky právě v zákoně o pobytu cizinců. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky přicestoval za prací, přičemž o azyl požádal až poté, co ztratil možnost prodloužení pobytu na území České republiky. Je nepochybné, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat, jak ostatně vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004–44 (dostupný na www.nssoud.cz)).

28. Na předestřené závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice po opuštění Vietnamské socialistické republiky pobýval od roku 2007 nejprve legálně, přičemž zde dříve o mezinárodní ochranu nepožádal. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004–81, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 14. 8. 2017, tj. zhruba 10 let poté, co pobýval na území České republiky. Z tohoto důvodu nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobci skončila platnost předchozího povolení k pobytu, a žalobce by tak na území České republiky pobýval nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti ve smyslu legalizace žalobcova pobytu na území České republiky (viz přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2006, který je dostupný na www.nssoud.cz).
29. Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje ve Vietnamu, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, nehrozí žalobci žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou, přičemž žalobce sám ani nic takového netvrdil. Stejně tak není azylově relevantním důvodem přání žalobce sloučit se svojí rodinou na území České republiky, natož jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.
30. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.